ముసుగు

డా॥ ఎం.హరికిషన్

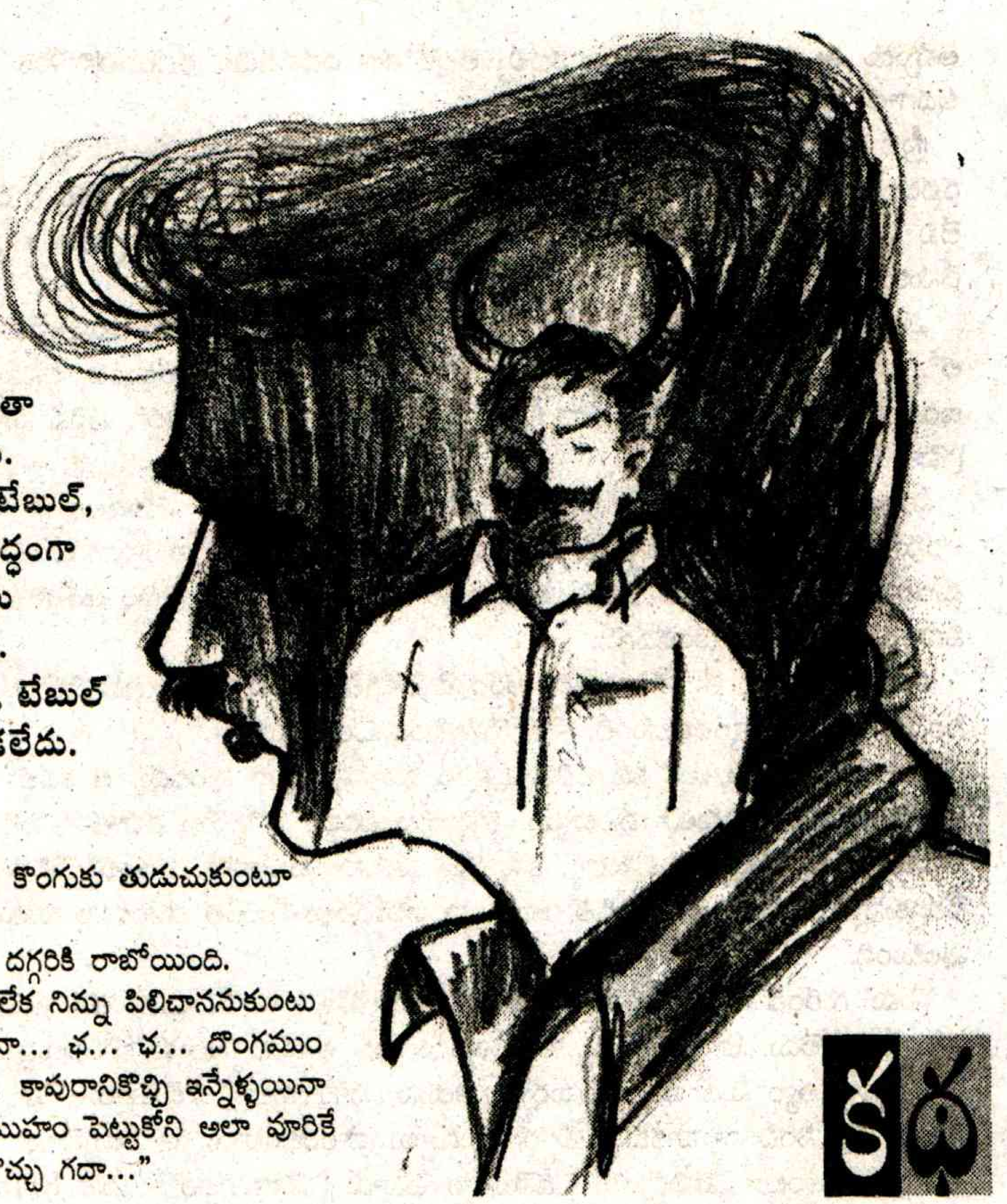

కథ

ఆనందరావ్ తన గదిలోకి ప్రవేశించాడు. గదంతా శుభ్రంగా అద్దంలా తళతళా మెరిసిపోతూ వుంది. పుస్తకాలన్నీ ర్యాక్‌లో చక్కగా అమర్చివున్నాయి. టేబుల్, దానిపై రైటింగ్ ప్యాడ్. పక్కనే తెల్లకాగితాలు సిద్ధంగా వున్నాయి. కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. తెల్ల కాగితాలు ముందేసుకోని ఆలోచిస్తూ పెన్నుకోసం చూశాడు. కనబడలేదు. కాగితాల కిందా, పుస్తకాల కిందా, టేబుల్ సొరుగులో... అంతా వెదికాడు. ఎక్కడా కనబడలేదు. కోపం ముంచుకు వచ్చింది.

"ఒసేవ్... ఎక్కడ సచ్చావే"

"ఆ... ఆ... వస్తున్నా" ఆనందరావు భార్య చెయ్యి కొంగుకు తుడుచుకుంటూ పరుగున అక్కడికి వచ్చింది. "పెన్నెక్కడే"

"ఇక్కడే వుండాలే..." అంటూ వెదకడానికి టేబుల్ దగ్గరికి రాబోయింది.

"ఆహా... అంటే... పెన్నిక్కడే వున్నా పనీ పాటా లేక నిన్ను పిలిచాననుకుంటున్నావా... కొంపలో ఏదీ వున్నచోట వుండిసావదు గదా... ఛ... ఛ... దొంగముండా... వయసొస్తే సరిపోదు. బుద్ధి... బుద్ధి పెరగాల. కాపురానికొచ్చి ఇన్నేళ్ళయినా మొగునికి ఎప్పుడు ఏం కావాలో తెలీదు. దరిద్రం మొహం పెట్టుకోని అలా వూరికే కొయ్యబొమ్మలా నిలబడే బదులు పోయి వెతికి సావొచ్చు గదా..."

ఆపకుండా తిట్టసాగాడు. ఆమె గది బైటకు పోయింది. వెదుకుతూ వుంటే టీవీ పక్కన కనబడింది. పొద్దున ఏదో పత్రిక నుంచి ఎం.వో. వస్తే సంతకం చేసి అక్కడ పెట్టినది గుర్తుకు వచ్చింది. ఐనా ఏమీ మాట్లాడకుండా మౌనంగా తెచ్చి ఇచ్చింది.

ఆనందరావు పెన్ను పట్టుకోని ఆలోచనల్లో పన్నాడు. మనసంతా గందరగోళంగా వుంది. క్యాలెండర్ ఫ్యాను గాలికి పైకి లేస్తూ వుంది. సమయం లేదు. చివరితేదీ దగ్గర పడుతోంది. ఇంక కేవలం నాలుగు రోజులే. మొదటి బహుమతి పది వేలు. రెండవ బహుమతి ఐదు వేలు. మూడవ బహుమతి మూడు వేలు. మరలా ఐదు కన్సలేషన్ బహుమతులు. రాస్తే ఏదో ఒకటి ఖచ్చితంగా తగులుతాది. ఎప్పుడూ గురి తప్పలేదు. డబ్బుకి డబ్బు. పేరుకి పేరు. ఒక్క దెబ్బకి రెండు పిట్టలు. ఈరోజు సాయంత్రానికంతా రాసి కొరియర్లో పంపించాలి.

ఏది రాయాలి... ఆలోచనలో పన్నాడు. ఎవర్‌గ్రీన్ కరువు కథ రాస్తే... ప్రభుత్వాలు మారినా, ఋణపథకాలు విస్తరిస్తున్నా, ప్రాజెక్టులు పరుగెడుతున్నా... భూమిని నమ్ముకున్న రైతు ఆశలు ఆవిరై వురికొయ్యకు వేలాడుతున్న దృశ్యాన్ని అతి దీనంగా, హృదయవిదారకంగా రాస్తూ... ప్రకృతి దాగుడుమూతలని, ప్రభుత్వాల అసమర్థతనూ, దళారీల దోపిడీని అందులో వేసి బాగా కలిపి, మాండలికాన్ని దట్టించి, కండ్లు చెమ్మగిల్లేటట్టు వదులుతే... కానీ రైతుల సమస్యలు పాతగయిపోయాయి. ఎంత కష్టపడి రాసినా పాత వాసనే... ఏదో ఒక కథకు పోలికే. అటూ యిటూ మార్చి మార్చి రాయలేక విసుగొచ్చేస్తా వుంది. న్యాయనిర్ణేతలు గూడా ఈ మధ్య ఇటువంటివి పట్టించుకోవడం లేదు. కొత్తవి... కొత్తవి రాయాలి.

సాఫ్ట్‌వేర్ ఇంజనీర్ల సమస్యలైతే... యస్.... అమెరికాలో డాలర్ల వేటలో అనుబంధాలు మరిచిపోతున్నట్లు, ఇక్కడ తల్లిదండ్రులు ఒంటరిగా అనాథలుగా ఓల్డేజ్ హోమ్‌లలో బ్రతుకులీడుస్తున్నట్లు, అమెరికా సంబంధాలు చేసుకున్న ఆడపిల్లలు ఆశలు ఆవిరై దేశంగాని దేశంలో పురుషాహంకారానికి బలౌతున్నట్లు... లేదు... లేదు... ఈ కథలు గూడా అయిపోయాయి. ఐనా ఇప్పుడు కొత్తవి వెదికి రాసేంత సమయం గూడా లేదు. ఏదో ఒకటి. జస్ట్ లైన్ దొరికితే చాలు... చకచకచక... అల్లుకుపోవాలి.

అంతలో ఆనందరావుకి వాళ్ళ పెద్దబాబు గుర్తుకొచ్చాడు. పెదాల మీద చిరునవ్వు మెరిసింది. విశాలమైన సొంతిల్లు, బ్యాంకులో నిల్వలు, ఏసీ కారు, సమాజంలో గౌరవం, ఆర్థిక ఒడిదుడుకులు లేని ప్రశాంతమైన జీవితం గుర్తుకొచ్చాయి. అంతలో ఏదో గుర్తుకొచ్చి భార్యని కేకేశాడు.

"ఏమండీ"అంటూ ఆమె చెంగుకు చేయి తుడుచుకుంటూ వచ్చింది.

"బాబు ఫోన్చేశాడా"

"ఆ... పొద్దున్నే నీవు యోగాకి పోయినప్పుడు చేశాడు. ఎనిమిదిన్నరకి నెట్‌లోకి వస్తానన్నాడు. పనిలోబడి చెప్పడం మరిచిపోయా".

"సర్లే... అడిగాకనైనా గుర్తుకొచ్చింది. సంతోషం. అవునూ ఇంతకీ ఆ నంద్యాల వెంకటరావు ఏమైనా ఫోన్చేశాడా"

"లేదు..."

"సరే... కొంచం కాఫీ తాపో". ఆమె వెళ్ళిపోయింది.

వెంకటరావుకి ఫోన్చేశాడు.

"ఆ... నేను ఆనందరావుని మాట్లాడ్తున్నా... ఆ ఆదోనివాళ్ళ సంబంధం ఏమైంది".

"అమ్మాయి గూడా సాఫ్ట్‌వేర్ ఇంజనీరే గదా... నెలకు యాభైపైన్నే సంపాదిస్తోంది. ఇంకా కట్నకానులేంది. పెళ్ళి పెద్దఎత్తున జరిపిస్తాం అంటున్నారు".

అదేం లెక్క. పిల్లోనికి వూరికే రెక్కలొచ్చి ఎగిరిపోలేదు గదా ఫారిన్‌కి. లక్షలు లక్షలు ఖర్చయినాయి. ఆ గుంతకల్లు నారాయణరావైతే ఇరవైదాకా ఇస్తానంటున్నాడు. ఆ అమ్మాయి గూడా సాఫ్ట్‌వేర్ ఇంజనీరే. కాకపోతే కాస్త కళ తక్కువ. ఐనా అందాన్ని కొరుక్కుతింటామా... ఏమి... ఏ విషయమూ రాత్రి ఎనిమిదిలోగా మరొకసారి కనుక్కోని చెప్పు".

సెల్ ఆఫ్ చేశాడు. మరలా ఆలోచనలు కథా వస్తువుల పట్ల తిరిగాయి. ఏవేవో ప్లాట్లు వస్తున్నాయి. పోతున్నాయి. ఏదీ నిలబడ్డం లేదు. అసహనంగా తల విదిలించాడు. రెండు రోజుల ముందన్నా రాయడం మొదలుపెట్టింటే బాగుండేది. చివరి రోజయితే ఇలాగే గందరగోళంగా వుంటాది. ఐనా ఎన్నిసార్లు ఇలా ఆఖ్రరోజు రాసి పంపించలేదు... ఎన్నిసార్లు బహుమతులు పొందలేదు. కాస్త మనసుపెట్టి ఆలోచించాలి అంతే...

ఆలోచనల్లో వుండగానే భార్య కాఫీ తెచ్చిపెట్టింది.

పొగలు కక్కుతూ వుంది.
కుర్చీలో రిలాక్స్‌గా జారగిలబడి కాఫీ తాగసాగాడు.
అంతలో బైట ఏవో అరుపులు వినబన్నాయి. భార్య ఎవరినో కేక లేస్తూ వుంది. ఎవరబ్బా అని బైటకు పోయాడు.
పనిమనిషి మంగమ్మ...
ఆమెని చూడగానే ఆనందరావుకి కూడా కోపం ముంచుకువచ్చింది.
"ఏమే... మాదిగదానా... ఎక్కడికి పోయింటివే మూడు రోజులు... ఒక్కమాట కూడా చెప్పకుండా" అరిచాడు.
"మనవనికి మూడు రోజుల నుంచీ జ్వరం సామీ... ఒకటే వాంతులు, బేదులు... అందుకని".
"ఎవరికి చెబుతున్నావే ఈ దొంగ కతలన్నీ. సందు దొరుకుతే సాలు... ఎప్పుడెప్పుడు పనెగ్గొడ్దామా అని ఎదురుచూస్తుంటావు. ఈ నెలలో ఇది రెండోసారి. మీలాంటోళ్ళకి కొంచం చనువిస్తే చాలు చంకనెక్కుతారు".
"అమ్మతోడు సామీ... నిజంగానే".
"ముయ్ నోరు... నోరు తెరిస్తే చాలు ఒకటే అబద్దాలు" అంటూ భార్యకేసి తిరిగి "ఏమే... ఈ ముసల్ది ఇంతకుముందు గూడా ఈ నెలలోనే మూడు రోజులు ఎగ్గొట్టింది గదా... దీనికిచ్చేదాంట్లో ఆరు రోజులకు కట్ చేయి. ఇప్పటినుంచి ఎన్ని రోజులు ఎగ్గొడ్తే అన్ని రోజులకు కట్‌చేసి ఇస్తుండు. అప్పటికి గానీ బుద్ధిరాదు దీనికి."
మంగమ్మ తల వంచుకోని మౌనంగా అన్నంగిన్నెలు కడగడానికి జాలాట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.
ఆనందరావు తిరిగి గదిలోకి ప్రవేశించాడు.
కాఫీ చల్లగయిపోయింది. భార్యని కేకేసి మరో కప్పు తెమ్మని ఆర్డర్ చేశాడు.
అల్మారా వంక చూశాడు. తాను ముద్రించిన పుస్తకాలు తళతళా మెరిసిపోతూ కనబన్నాయి. మల్టీకలర్లో, స్పాట్ ల్యామినేషన్తో, ప్రముఖ చిత్రకారుల ముఖచిత్రాలతో... చూస్తూనే కొనాలనిపించేలా వున్నాయి. గదినిండా అనేక రకాల షీల్డులు, ప్రశంసా పత్రాలు, సన్మానాలు, బహుమతుల ఫొటోలు. వాటిని చూస్తూ మరోపక్క కథ గురించి ఆలోచించసాగాడు.
అంతలో... కళ్ళముందు పనిమనిషి మంగమ్మ తళుక్కున మెరిసింది.
అవును... ఈ పనిమనిషి కథనే రాస్తే...
కొడుకు మంచమ్మీద జ్వరంతో అల్లాడుతుండడం, అప్పడిగితే జీతాలిచ్చి వారం గూడా కాలేదు... మరలా అప్పుడేనా అంటూ ఎవరూ ఇవ్వకపోవడం, ఇంకా రెండు మూడు ఇళ్ళలో పని వుండడం, ఒకవైపు ఇంటికి పోవాలనే ఆరాటం, మరొకవైపు ఆ రెండిళ్ళలో ఎవరైనా డబ్బులిస్తారేమోననే ఆశ... దానికితోడు భర్తను తాగుబోతుగా, ఏమీ పట్టించుకోనివానిగా, జీతం డబ్బులు మొదటిరోజే తన్ని గుంజుకుపోయినట్టుగా చిత్రించాలి. అలాగే ఒకింట్లో ఒకడు ఎప్పుడూ ఆమె కోసమే ఆకలిగా చూస్తూ, ఒకరోజు భార్య లేనప్పుడు చేయి పట్టుకున్నట్లుగా, ఆమె తిట్టి అక్కడ పని మానేసినట్టుగా చిత్రించి... కథ చివరలో ఎక్కడా డబ్బు దొరకక బిడ్డ కోసం వానిదగ్గరికే వెళ్ళడం, కొంగు జార్చడం... డబ్బులతో పరుగు పరుగున ఇంటికి రావడం... ఐనా అప్పటికే బిడ్డ చనిపోయి వుండడం... వావ్ అద్భుతంగా వుంటుంది. వస్తువు కొంచం పాతదే ఐనా పాఠకుడు చివరికొచ్చేసరికి కళ్ళు చెమ్మగిల్లేలా రాయొచ్చు. ఏదో ఒక బహుమతి ఖాయం.
ఆనందరావు మనసు ఆనందంతో, వుత్సాహంతో వురకలు వేయసాగింది. ప్రారంభం, సన్నివేశాలు, సంభాషణలు, ముగింపు... అన్నీ ఒకదాని తర్వాత ఒకటి క్రమపద్ధతిలో మనసులో తయారయిపోయాయి. ఆనందంగా పెన్ను తీశాడు.
సరసరసర రాయడం మొదలుపెట్టాడు.
అంతలో... అల్మారా అద్దం ఫెటేల్లున పగిలిన శబ్దం వినబడింది.
గదంతా గాజుపెంకలు పరుచుకున్నాయి.
ఆనందరావు అదిరిపడి అటువైపు చూశాడు.
ఎవరూ లేరు!
'ఎలా పగిలిందిది' చుట్టూ చూశాడు.
ఆశ్చర్యంగా పైకి లేచి అల్మారా వైపు అడుగులు వేయబోయి ఒక్కసారిగా కొయ్యబారిపోయాడు.
కనుపాపలు పెద్దగయ్యాయి.
గుండె దడదడలాడింది.
కాలూ చేయీ బిగుసుకుపోయాయి.
ఎదురుగా...
అల్మారాలో తాను రాసిన పుస్తకాల్లోంచి...
కరువు కాటకాల్లో నమ్ముకున్న నేల నట్టేట్లో ముంచేస్తే, అప్పుల వూబిలో కూరుకుపోయి చివరకు పురుగుమందు తాగి పొలంలోనే కుప్పకూలిపోయిన రైతు ఎల్లయ్య...
అగ్రవర్ణ పెత్తందార్ల దోపిడీని ఎదిరించి, తన కులాన్ని చైతన్యపరచి, తిరుగుబాటు బావుటా ఎగరేసి, వాళ్ళ తలలు వంచిన మాదిగ సుంకన్న...
కట్టుకున్నవాడు కట్నంకోసం కాటికి పంపడానికి సిద్ధపడగా, ఎదురు తిరిగి, కోర్టుకీడ్చి, స్వతంత్రంగా తన కాళ్ళ మీద తాను నిలబడి, సాటి స్త్రీల హక్కుల కోసం విరామమెరుగని పోరాటం జరుపుతున్న చైతన్య...
ప్రపంచీకరణలో చేతివృత్తులు నాశనమై పూలమ్మినచోట కట్టెలమ్మలేక నగరానికి పోయి భవన నిర్మాణ కార్మికునిగా బతుకీడుస్తున్న కుమ్మరి రంగయ్య...
ఒకొక్కరే... ఒకొక్కరే...

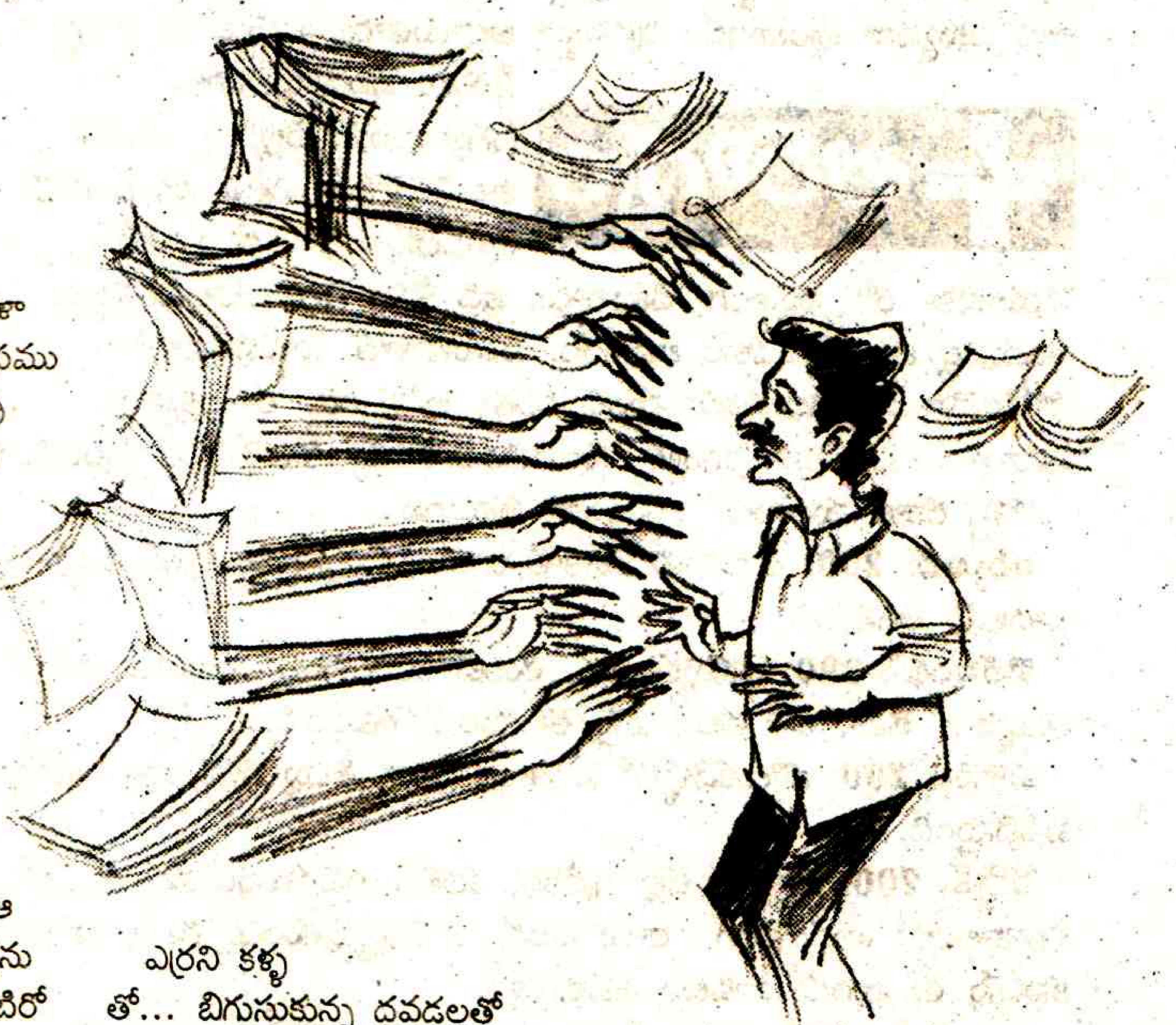

ఎర్రని కళ్ళతో... బిగుసుకున్న దవడలతో
చేతుల్లో కట్టెలు, కత్తులతో
ఆకలిగొన్న సింహాల్లా...
పుస్తకాల పుటలను చీల్చుకొని దిగుతూ వున్నారు.
ఏమిటిది!!!
నేను సృష్టించిన పాత్రలు...
ఇలా నా మీదికే...
నో... నో... అడుగు వెనుకకు వేయబోయాడు.
వెనుక అలికిడైంది.
తలతిప్పి చూస్తే...
చాకలి మల్లన్న... చేతిలో వురితాడు పట్టుకొని
ఎలా వీరి నుంచి తప్పించుకోవడం...
వచ్చేస్తున్నారు... దగ్గరికి...
మరింత దగ్గరికి...
పదునెక్కిన చూపులతో...
భగభగభగ మండుతున్న గుండెలతో...
అసహ్యం... కసి... వుక్రోశం... నిండిన ముఖాలతో...
వచ్చేస్తున్నారు...
చుట్టూ...
ఎటూ పారిపోవడానికి లేకుండా
పదులు వందలై... వందలు వేలై...
దగ్గరికి... మరింత దగ్గరికి.

... నిలయం
శ్రీకాకుళం